

prima instanță – (judecătoria Rîșcani mun. Chișinău) A.Miron
instanța de apel – (Curtea de Apel Chișinău) V.Pruteanu, L.Popova, A.Gavrilița

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Radu Dumneanu în interesele societății cu răspundere limitată „Consrus”,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Consrus” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău privind anularea actului de control fiscal și decizia asupra cazului de încălcare a legislației,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016 prin care s-a respins apelul depus de către societatea cu răspundere limitată „Consrus” și s-a menținut hotărârea judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 06 februarie 2015,

c o n s t a ț ă :

La 26 martie 2013 societatea cu răspundere limitată „Consrus” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău solicitând admiterea acțiunii, anularea actului de control fiscal nr.3- 502495 din 09 ianuarie 2013 și decizia nr. 515/1/5 din 15 februarie 2013 asupra cazului de încălcare fiscală, prin care s-a încasat la buget TVA 101 983 lei, penalitatea 3 285 lei pentru neachitare în termen TVA și a fost aplicată amenda 30 595 lei pentru diminuarea TVA, amenda 3 000 lei pentru întocmirea neadecvată a declarațiilor TVA pentru perioadele fiscale L/09/2012 - L/11/2012.

În motivarea acțiunii a indicat că în rezultatul examinării actului de control nr.3-502495, Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău a emis decizia nr.515/1/5 din 15 februarie 2013.

Temei de emisie a deciziei a servit concluziile din actul de control, că societatea cu răspundere limitată „Consrus” nu a achitat TVA la buget 101 983 lei, nu a întocmit corespunzător declarațiile privind TVA pentru perioadele fiscale L/09/2012-L/11/2012 și nu a achitat în termen TVA.

Conform constatărilor Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău, reprezentantul societății cu răspundere limitată „Ravelin Com” nu a avut dreptul de semnătură, precum și faptul că anumite rubrici ale facturilor fiscale care confirmau relațiile economice cu societatea cu răspundere limitată „Consrus” sunt semnate de managerul societății respective și nu de persoana cu funcție de răspundere a acesteia. Contrar prevederilor legislației fiscale s-a dispus atragerea la răspundere fiscală a societății cu răspundere limitată „Consrus” pentru încălcările admise de fapt de către societatea cu răspundere limitată „Ravelin Com”.

Relatează că concluzia indicată în actul de control este neîntemeiată, deoarece conform art.232 Codul fiscal, la răspundere pentru încălcarea fiscală este tras doar contribuabilul persoană juridică a cărei persoană cu funcție de răspundere a săvârșit încălcarea dată.

Consideră că nu există vre-un temei legal de tragere la răspundere fiscală a societății cu răspundere limitată „Consrus”, deoarece nu a comis nici o încălcare fiscală în acest sens și respectiv, lipsește temeiul prevăzut de art. 231 Cod fiscal privind tragerea la răspundere fiscală. Netemeinicia tragerii la răspundere fiscală rezultă din art. 3 alin. (5), 11 alin. (1), 117 alin. (2) Codul fiscal, dat fiind faptul că societatea cu răspundere limitată „Ravelin Com” nu a denunțat tranzacțiile efectuate cu societatea cu răspundere limitată „Consrus”, nu a fost instituită răspundere fiscală pentru erorile indicate în actul contestat, iar semnarea din numele întreprinderii respective a facturilor fiscale de către persoane pe care Inspectoratul Fiscal de Stat nu le consideră autorizate, nu reprezintă temei de sancționare a societății cu răspundere limitată „Consrus”.

Precizează că urma să fie atrasă la răspundere fiscală societatea cu răspundere limitată „Ravelin Com” și nici de cum societatea cu răspundere limitată „Consrus”.

Constatările efectuate de către Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău sunt neîntemeiate și necorespunzătoare art. 102 alin. (1) Codul fiscal, deoarece în cazul achitării TVA la buget, subiecților impozabili li se permite trecerea în cont a sumei TVA achitate sau care urmează a fi achitată furnizorilor plătitori a TVA pe valorile materiale și serviciile procurate pentru efectuarea livrărilor impozabile în procesul desfășurării activității de întreprinzător.

Menționează că potrivit art.102 alin. (6) Cod fiscal, toate documentele pentru evidența de bunuri, mărfuri și materiale care au fost achiziționate, și întocmite în strictă conformitate cu art. 111 și 118 Cod fiscal și pe deplin achitate de societatea cu răspundere limitată „Consrus”. În suma achitată a fost inclusă și TVA, care urma să fie plătită de către furnizor în buget, obligație prevăzută de art. 169 alin. (2) Codul fiscal. Societatea cu răspundere limitată „Consrus” și-a îndeplinit toate obligațiile și careva încălcări a legislației fiscale nu a admis.

Prin hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 06 februarie 2015 cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Consrus” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 06 februarie 2015, societatea cu răspundere limitată „Consrus” a depus apel la 09

februarie 2016, solicitînd admiterea apelului și casarea hotărîrii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, s-a respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Consrus” și s-a menținut hotărîrea judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 06 februarie 2015.

La 12 iulie 2016 avocatul Radu Dumneanu în interesele societății cu răspundere limitată „Consrus”, a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 martie 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și a hotărîrii judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 06 februarie 2015 și si emiterea unei decizii de admitere a pretențiilor înaintate.

În motivarea recursului a indicat că, temeiul sancționării întreprinderii pentru faptul că facturile fiscale nu ar fi fost semnate de către persoana responsabilă a societății cu răspundere limitată „Ravelin Com”, este unul neîntemeiat. Instanța nu a lut în considerație faptul că tranzacția dintre părți a existat în realitate și faptul precum că suma respectivă a taxei pe valoare adăugată a fost achitată de societatea cu răspundere limitată „Consrus”, iar aceasta nu a ajuns la bugetul public din cauza acțiunilor ilegale ale societății cu răspundere limitată „Ravelin Com”.

Menționează că impunerea societății cu răspundere limitată „Consrus”, de a suporta consecințele comportamentului fraudulos al reprezentanților societății cu răspundere limitată „Ravelin Com” determină aplicarea arbitrară a normelor de drept.

Susține recurentul că la judecarea pricinii în fond instanțele investite cu judecarea fondului au încălcat dreptul al un proces echitabil, dreptul al un recurs efectiv și dreptul de proprietate, dat fiind faptul că prin acțiunile arbitrale ale autorităților fiscale, întreprinderea este impusă să achite repetat TVA la buget și amenzi aferente. Din motivul aplicării incorecte a legii materiale instanța a admis încălcarea principiului securității raporturilor juridice din motivul interpretării contrar sensului extensiv defavorabil a legislației fiscale în raport cu contribuabilul.

Mai susține că societății cu răspundere limitată " Consrus" i-au fost imputate incorect săvîrșirea unor încălcări a legislației fiscale și aplicate sancțiuni ilegale.

Consideră recurentul că instanța de apel nu a dat o apreciere legală și nici nu s-a expus asupra faptelor, nu a constatat și elucidat corect circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 19 august 2016 Inspectoratul Fiscala de Stat mun. Chișinău a indicat că cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu cuprinde argumente referitoare la ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 09 martie 2016. Prin scrisoarea din 11 mai 2016 a expediat copia deciziei părților din proces. La materialele cauzei lipsește dovada recepționării copiei deciziei motivate de către recurent. Recursul la rîndul său a fost depus la 12 iulie 2016, respectiv a fost depus în termenii prevăzuți de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către avocatul Radu Dumneanu în interesele societății cu răspundere limitată „Consrus”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Radu Dumneanu în interesele societății cu răspundere limitată „Consrus”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari